

SARAH MACLEAN

11 ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΓΙΑ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙΣ
ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΔΟΥΚΑ

μετάφραση
Νινέττα Οράτου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

Con una donna capricciosa
vale undici anni di vita noiosa.

*Ακόμα και μια στιγμή με μια φλογερή γυναίκα
αξίζει έντεκα χρόνια ανιαρής ζωής.*

Ιταλική παροιμία

Κεφάλαιο 1

Τα δέντρα δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένας πράσινος θόλος που καλύπτει τα σκάνδαλα. Οι καθωσπρέπει κυρίες δεν βγαίνουν στο ύπαιθρο όταν σκοτεινιάσει.

Οδηγός Συμπεριφοράς για Καθωσπρέπει Κυρίες

Ακούμε ότι τα φύλλα δεν είναι τα μόνα πράγματα που πέφτουν στους κήπους...

Εφημερίδα Το Σκάνδαλο, Οκτώβριος 1823

Κρίνοντας εκ των υστέρων, υπήρξαν τέσσερις ενέργειες τις οποίες η δεσποινίδα Τζουλιάνα Φιόρι θα έπρεπε να επανεξετάσει εκείνο το βράδυ.

Πρώτον, πιθανότατα θα έπρεπε να αγνοήσει την παρόρμησή της να αποχωρήσει από τον φθινόπωρο χορό που παρέθεταν η νύφη της και ο αδελφός της για να περπατήσει στους λιγότερο φωτισμένους κήπους, όπου υπερίσχυε η ανάλαφρη ευωδιά των λουλουδιών και όχι η βαριά, λιγωτική μυρωδιά από τα αρώματα των κυριών που πλανιόταν στους κήπους του Ράλστον Χάουζ.

Δεύτερον, θα έπρεπε να μην είχε ενδώσει στην ίδια παρόρμηση

που την έσπρωξε πιο βαθιά στα σκοτεινά μονοπάτια που χάραζαν το εξωτερικό του σπιτιού του αδελφού της.

Τρίτον, σχεδόν σίγουρα θα έπρεπε να είχε επιστρέψει στο σπίτι τη στιγμή που σκόνταψε κι έπεσε πάνω στον λόρδο Γκρέιμπαμ χτυπώντας τον χαμηλά στην κοιλιά και τότε τον έκανε να βογκήξει δυνατά χρησιμοποιώντας μια σειρά από βρισιές εντελώς ακατάλληλες για έναν τζέντλεμαν.

Αλλά σίγουρα δεν θα έπρεπε να τον χτυπήσει.

Δεν είχε σημασία που την τράβηξε πάνω του κι άφησε τα κρύα, υγρά χείλη του να συναντήσουν το μάγουλό της, μουρμουρίζοντας ότι μάλλον μπορεί να πήγαινε γυρεύοντας για εκείνο το φιλί ακριβώς όπως και η μητέρα της.

Οι καθωσπρέπει κυρίες δεν χτυπούν τους ανθρώπους.

Τουλάχιστον, οι καθωσπρέπει Αγγλίδες δεν έκαναν κάτι τέτοιο.

Έμεινε να τον παρακολουθεί καθώς βογκούσε από τον πόνο. Το μαντίλι που τράβηξε από την τσέπη του για να καλύψει τη μύτη του πλημμύρισε αμέσως με αίμα. Εκείνη πάγωσε, κουνώντας σαν χαμένη το χέρι της, με τον τρόπο να την κυριεύει.

Αυτό το γεγονός σίγουρα θα γινόταν γρήγορα γνωστό.

Δεν είχε σημασία που εκείνος άξιζε αυτό που έλαθε.

Στο κάτω κάτω, τι θα έπρεπε να κάνει; Να του επιτρέψει να τη φιλήσει μέχρι να εμφανιστεί κάποιος σωτήρας από το πουθενά μέσα από τα δέντρα για να τη σώσει;

Όμως όποιος άνδρας κι αν βρισκόταν στους κήπους αυτή την ώρα σίγουρα δεν θα ήταν σωτήρας, αλλά κάποιος σαν κι αυτόν τον απαίσιο άνθρωπο.

Κι εκείνη είχε μόλις καταφέρει να αποδείξει ότι τα κουτσομπολιά ήταν σωστά.

Δεν θα ήταν ποτέ μια από αυτούς τους ανθρώπους, από αυτούς τους αριστοκράτες.

Η Τζουλιάνα κοίταξε τον σκοτεινό θόλο των δέντρων. Το θρόισμα των φύλλων ψηλά πάνω από το κεφάλι της της υποσχόταν πριν από λίγα μόλις λεπτά την ανακούφισή της από τον ανυπόφορο χορό. Τώρα ο ήχος την τιμωρούσε – μια ηχώ από φιθύρους όποτε περνούσε μέσα στις αίθουσες χορού σε όλο το Λονδίνο.

«Με χτύπησες!»

Η κραυγή του πλαδαρού άνδρα ήταν πολύ δυνατή, ριλική και εξοργισμένη. Σήκωσε το χέρι της που έτρεμε κι έσπρωξε μια ατίθαση μπούκλα πίσω από το μάγουλό της.

«Ελάτε ξανά κοντά μου και θα πάρετε περισσότερα από τα ίδια».

Τα μάτια του δεν την άφησαν καθώς σκούπιζε το αίμα από τη μύτη του. Ο θυμός στο βλέμμα του ήταν ολοφάνερος.

Ήξερε εκείνη την οργή.

Ήξερε τι σήμαινε.

Και προετοίμασε τον εαυτό της για το τι θα ερχόταν.

Παρ' όλα αυτά, τα λόγια του την έτσουξαν.

«Θα το μετανιώσετε αυτό», είπε κι έριξε ένα απειλητικό βλέμμα προς τη μεριά της. «Θα τους κάνω όλους να πιστέψουν ότι με προκαλέσατε να σας φιλήσω. Εδώ, στους κήπους του αδελφού σας, τόσο πρόστυχη είστε!»

Ένας έντονος πόνος σφυροκόπησε τα μηνίγγια της.

Έκανε ένα βήμα πίσω, κουνώντας το κεφάλι της.

«Όχι!» του είπε και η ιταλική προφορά που τόσο πάσχιζε να διώξει από την ομιλία της την πρόδωσε. «Δεν θα σας πιστέψουν!»

Οι λέξεις ακούστηκαν κούφιας ακόμα και στα αφτιά της.

Φυσικά θα τον πίστευαν.

Εκείνος διάβασε τη σκέψη της και γέλασε ειρωνικά.

«Δεν μπορεί να φαντάζεστε ότι θα σας πίστευαν», είπε και η

φωνή του ακούστηκε σαν γάβγισμα. «Εσάς, μια εξώγαμη! Σας έχουν δεχτεί μόνο και μόνο επειδή ο αδελφός σας είναι μαρκήσιος. Δεν είναι δυνατόν να πιστεύετε ότι θα δέχονταν τον λόγο σας ενάντια στον δικό μου. Είστε τελικά ίδια η μητέρα σας».

«Ίδια η μητέρα σας».

Τα λόγια ήταν μια πληγή που ποτέ δεν θα επουλωνόταν. Αυτό δεν θα άλλαζε όσο σκληρά κι αν προσπαθούσε.

Ανασήκωσε το πιγούνι της και τέντωσε τους ώμους της.

«Δεν θα σας πιστέψουν», επανέλαβε, καταβάλλοντας προσπάθεια να κρατήσει τη φωνή της σταθερή, «επειδή δεν θα πίστευαν ποτέ ότι θα μπορούσα να θέλω εσάς, *un porc*, ένα γουρούνι».

Του χρειάστηκε μια στιγμή για να μεταφράσει την ιταλική λέξη στα αγγλικά και να συνειδητοποιήσει την προσβολή. Αλλά, όταν το έκανε, με τη λέξη γουρούνι να αιωρείται ανάμεσά τους και στις δύο γλώσσες, ο Γκρέμπχαμ την άρπαξε με το τριχωτό χέρι του γρατώνοντάς τη γερά με τα χοντρά σαν λουκάνικα δάχτυλά του. Ήταν κοντύτερός της, αλλά σίγουρα υπερτερούσε σε δύναμη. Το χέρι του έσφιξε τον καρπό της κι εκείνη σκέφτηκε ότι σίγουρα το σφίξιμό του θα της προκαλούσε κάποιο μώλωπα. Η κοπέλα προσπάθησε να ξεφύγει από τη λαβή, με το δέρμα της να πονά σαν να καιγόταν από το άγγιγμά του. Καθώς ο πόνος αυξήθηκε, τραβήχτηκε ξανά από ένστικτο, ευχαριστώντας τον Θεό που είχε μάθει να παλεύει με τα αγόρια όταν ήταν πιο μικρή κοντά στο ποτάμι του Βερονέζε.

Το γόνατό της ανέβηκε και χτύπησε με όλη της τη δύναμη το πιο ευάλωτο σημείο του.

Ο Γκρέμπχαμ έσκυψε και μούγκρισε δυνατά. Η λαβή του χαλάρωσε. Και η Τζουλιάννα έκανε το μόνο πράγμα που σκέφτηκε. Έτρεξε όσο μπορούσε πιο γρήγορα σηκώνοντας τις φούστες του όμορφου φωτεινού πράσινου φορέματός της.

Διέσχισε γρήγορα τους κήπους, αποφεύγοντας τα σημεία που φωτίζονταν από τα κεριά στην τεράστια αίθουσα χορού, γνωρίζοντας ότι το να βλέπει για να τρέχει στο σκοτάδι θα το πλήρωνε ακριβά, παγιδευμένη από εκείνο τον αχρείο τον Γκρέμπχαμ... ο οποίος είχε ανακάμψει με ανησυχητική ταχύτητα.

Μπορούσε να ακούσει τα βαριά βήματά του πίσω της, πλάι σε έναν αγκαθωτό θάμνο, με την αναπνοή του λαχανιασμένη. Ο ήχος την ανάγκασε να περάσει από ένα άνοιγμα στον φράχτη στα λιβάδια του Ράλστον Χάουζ, όπου μερικές άμαξες περίμεναν η μια πίσω από την άλλη σε μια μακριά σειρά για να μεταφέρουν τους άρχοντες και τις κυρίες στα σπίτια τους.

Ξαφνικά πάτησε σε κάτι αιχμηρό, σκόνταψε κι έπεσε στο λιθόστρωτο, γδέρνοντας τις παλάμες των γυμνών χεριών της, όπως αγωνιζόταν να σηκωθεί. Αναθεμάτισε την απόφασή της να βγάλει τα γάντια που φορούσε μέσα στην αίθουσα χορού – το ύφασμά τους σίγουρα θα την προστάτευε εκείνο το βράδυ.

Η σιδερένια πόρτα έκλεισε πίσω της και η Τζουλιάννα δίστασε για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, σίγουρη ότι ο θόρυβος θα προσέκλυε την προσοχή. Έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω της και διαπίστωσε ότι οι αμαξάδες ήταν απασχολημένοι παίζοντας ζάρια στην άκρη του δρόμου, χωρίς να δείχνουν κανένα ενδιαφέρον για το τι γινόταν γύρω τους.

Κοιτάζοντας πίσω, διέκρινε τον τεράστιο όγκο του Γκρέμπχαμ να προχωρά προς την πύλη. Έμοιαζε με ταύρο μπροστά στο κόκκινο πανί. Σε λίγα μόλις δευτερόλεπτα θα την προλάβαινε.

Οι άμαξες ήταν η μόνη ελπίδα της.

Ψιθυρίζοντας χαμηλόφωνα κάτι στα ιταλικά, γλίστρησε κάτω από τα τεράστια κεφάλια δύο μεγάλων μαύρων αλόγων και πέρασε γρήγορα προς τις σταματημένες άμαξες. Άκουσε τον θόρυβο της πύλης που άνοιγε κι έκλεινε και πάγωσε στον

αποκαλυπτικό ήχο του αρπακτικού που πλησίαζε τη λεία του. Ήταν αδύνατον να ακούσει κάτι άλλο εκτός από τον χτύπο της καρδιάς της. Ήσυχα, άνοιξε την πόρτα ενός από τα μεγάλα οχήματα και γλίστρησε μέσα χωρίς να χρησιμοποιήσει το σκαλοπάτι για να ανεβεί. Άκουσε τον χαρακτηριστικό ήχο του υφάσματος που σκίζεται. Προσπάθησε να αγνοήσει τον πόνο της απογοήτευσης καθώς τραβούσε τις φούστες της στην άμαξα και σκύβοντας έκλεισε την πόρτα πίσω της όσο πιο ήσυχα μπορούσε. Το πράσινο στο χρώμα της ιτιάς σατέν φόρεμα ήταν δώρο του αδελφού της – μια επιλογή αντίθετη με τα απαλά χρώματα και τους φραμπαλάδες που συνήθιζαν να φοράνε όλες οι νεαρές κοπέλες της αριστοκρατίας. Και τώρα το φόρεμα είχε καταστραφεί.

Κάθισε στο πάτωμα στο εσωτερικό της άμαξας, τράβηξε τα γόνατα στο στήθος της κι αφέθηκε στις σκοτεινές σκέψεις της. Προσπάθησε να ηρεμήσει την ταραγμένη της αναπνοή και τετνώθηκε για να ακούσει κάτι, οτιδήποτε, μέσα στη βαθιά σιωπή. Αντιστάθηκε στην επιθυμία να κινηθεί: φοβόταν ότι θα τραβήξει την προσοχή στην κρυψώνα της.

Tego, tegis, tegit – Κρύβομαι, κρύβεσαι, κρύβεται, άρχισε να απαγγέλλει από μέσα της κι άφησε τον χαλαρωτικό ρυθμό των λατινικών να την καθησυχάσει. Tegimus, tegitis, tegunt – Κρυβόμαστε, κρυβόσαστε, κρύβονται.

Μια σκιά πέρασε έξω από την άμαξα, κρύβοντας το αχνό φως που εισχωρούσε από τα τζάμια της πολυτελούς άμαξας.

Η Τζουλιάννα πάγωσε για μια στιγμή προτού τραβηχτεί κι άλλο σε μια γωνιά της άμαξας, προσπαθώντας να κρυφτεί όσο το δυνατόν περισσότερο – πράγμα ιδιαίτερα δύσκολο, αν λάμβανε κάποιος υπόψη το ασυνήθιστο ύψος της. Περιμένε με απόγνωση κι όταν το φως ξαναφάνηκε ξεροκατάπιε κι έκλεισε τα μάτια της

σφιχτά, αφήνοντας μια μακριά, αργή αναπνοή. Άρχισε να ξανακλίνει το ρήμα, στα αγγλικά τώρα. *Κρύβω. Κρύβεις. Κρύβει...*

Κράτησε την ανάσα της καθώς αρκετές ανδρικές φωνές έσπασαν τη σιωπή και προσευχήθηκε να φύγουν μακριά από την κρυψώνα της και να την αφήσουν στην ησυχία της.

Όταν το όχημα κουνήθηκε από το βάρος του άμαξά που ανέβηκε στη θέση του, ήξερε πια ότι οι προσευχές της δεν εισακούστηκαν.

Πολύ καλή κρυψώνα είχε βρει!

Έβρισε σιγανά στη μητρική της γλώσσα κι εξέτασε τις επιλογές της. Ο Γκρέμπχαμ θα μπορούσε να βρίσκεται απ έξω, αλλά ακόμα και η κόρη ενός Ιταλού εμπόρου που είχε βρεθεί στο Λονδίνο για λίγους μήνες ήξερε ότι δεν μπορούσε να φτάσει στην κύρια είσοδο του μεγάρου του αδελφού της κρυμμένη σε ένα όχημα που ανήκε σε κάποιον, ο Θεός ξέρει ποιον, χωρίς να προκαλέσει σκάνδαλο επικών διαστάσεων. Αποφάσισε να τραβήξει το χερούλι της πόρτας και μετατόπισε το βάρος της, προσπαθώντας να μαζέψει το κουράγιο της για να ξεφύγει – για να κατεβεί από το όχημα στο πλησιέστερο σημείο του λιθόστρωτου. Και τότε η άμαξα άρχισε να κινείται. Και η διαφυγή δεν ήταν πλέον καν επιλογή!

Για μια στιγμή, σκέφτηκε να ανοίξει την πόρτα και να πέσει από την άμαξα ούτως ή άλλως. Αλλά ακόμα κι εκείνη δεν ήταν τόσο απερισκεπτη. Δεν ήθελε να πεθάνει. Απλώς ήθελε να ανοίξει η γη να την καταπιεί, κι εκείνη και την άμαξα ολόκληρη. Ζητούσε τόσα πολλά;

Κοιτώντας το εσωτερικό του οχήματος, συνειδητοποίησε ότι το καλύτερο ήταν να παραμείνει στο πάτωμα και να περιμένει να σταματήσει η άμαξα και τότε θα έβγαινε από την πόρτα που δεν θα έβλεπε προς το σπίτι ελπίζοντας να μην τη δει κανείς. Σίγουρα κάτι έπρεπε να πάει καλά εκείνο το απόγευμα. Σίγουρα θα είχε λίγες στιγμές για να ξεφύγει από τους αριστοκράτες που

περνούσαν. Πήρε μια βαθιά αναπνοή καθώς ο αμαξάς σταμάτησε. Ανασηκώθηκε... άρπαξε τη λαβή... έτοιμη να κατεβεί. Πριν βγει από την έξοδο όμως, η πόρτα στην άλλη πλευρά άνοιξε κι ο ζεστός αέρας φύσηξε μέσα. Τα μάτια της στάθηκαν στον τεράστιο άνδρα που στεκόταν ακριβώς απέναντί της.

Οχ, όχι! Τα φώτα στο μπροστινό μέρος του Ράλστον Χάουζ γυάλιζαν πίσω του, βυθίζοντας το πρόσωπό του στη σκιά, αλλά ήταν αδύνατον να μην προσέξει τον τρόπο που το ζεστό, κίτρινο φως φώτιζε τις χρυσαφένιες μπουκλες, μετατρέποντάς τον σε σκοτεινό άγγελο – έκπτωτο από τον παράδεισο, αρνούμενο να επιστρέψει το φωτιστέφανό του.

Αντιλήφθηκε το ανεπαίσθητο σφίξιμό του, το ελαφρό τέντωμα των φαρδιών ώμων και κατάλαβε ότι είχε γίνει αντιληπτή. Η Τζουλιάννα ήξερε ότι έπρεπε να τον ευχαριστεί για τη διακριτικότητά του να τραβήξει την πόρτα προς το μέρος του, αποφεύγοντας την πιθανότητα να τη δουν άλλοι, αλλά, όταν ανέβηκε στην άμαξα, χωρίς τη βοήθεια του υπηρέτη του και χωρίς να χρησιμοποιήσει το σκαλάκι της άμαξας, δεν ήταν ευγνωμοσύνη αυτό που αισθανόταν.

Ο πανικός ήταν το πιο έντονο συναίσθημά της, καθώς μια μόνο σκέψη ηχούσε στο μυαλό της.

Θα έπρεπε να έχει σκεφτεί τις πιθανότητές της με τον Γκρέιμπχαμ, γιατί προφανώς αυτή τη στιγμή ο τελευταίος στον κόσμο που ήθελε να αντιμετωπίσει ήταν ο ανυπόφορος δούκας του Λίτον.

Σίγουρα, το σύμπαν συνωμοτούσε εναντίον της.

Η πόρτα έκλεισε πίσω του με ένα απαλό κλικ κι απέμειναν μόνοι.

Η απελπισία την τύλιξε κινητοποιώντας την και στράφηκε προς την κοντινή πόρτα, με την πρόθεση να ξεφύγει. Τα δάχτυλά της άρπαξαν το χερούλι, αλλά σταμάτησε ακούγοντας τα λόγια του.

«Αν ήμουν στη θέση σας, δεν θα το έκανα!»

Οι ήμερες λέξεις αντήχησαν ψυχρά στο σκοτάδι.

Υπήρξε μια εποχή που δεν της ήταν καθόλου αδιάφορος. Πριν ορκιστεί να μην του μιλήσει ποτέ ξανά.

Πήρε μια γρήγορη ανάσα για να ηρεμήσει, αρνούμενη να του επιτρέψει να έχει το πάνω χέρι.

«Σας ευχαριστώ για την πρότασή σας, εξοχότατε. Αλλά συχωρήσετε με που δεν θα την ακολουθήσω».

Έσφιξε γερά το χερούλι, νιώθοντας ένα τσίμπημα στο χέρι της από την πίεση του ξύλου και προσπάθησε να την ξεκλειδώσει. Εκείνος πετάχτηκε σαν αστραπή και κράτησε την πόρτα κλειστή με ελάχιστη προσπάθεια.

«Δεν ήταν συμβουλή!»

Χτύπησε το ταβάνι δύο φορές, σταθερά και χωρίς δισταγμό. Το όχημα ξεκίνησε αμέσως, λες κι η θέληση του άνδρα το έκανε να κινηθεί από μόνο του, και η Τζουλιάνα έβρισε όλους τους καλά εκπαιδευμένους αμαξάδες καθώς έπεσε προς τα πίσω, το πόδι της μπερδεύτηκε στις φούστες του φορέματός της κι έσκισε ακόμα περισσότερο το σατέν ύφασμα. Μόρφασε και πέρασε τη βρόμικη παλάμη της πάνω από το υπέροχο ύφασμα.

«Το φόρεμά μου καταστράφηκε».

Ένιωσε μια μικρή ευχαρίστηση υπονοώντας ότι εκείνος είχε κάποια σχέση με αυτό. Δεν ήταν απαραίτητο να μάθει ότι το φόρεμα είχε καταστραφεί πολύ πριν εκείνος μπει στην άμαξά του.

«Ναι. Και θα έλεγα ότι μπορώ να σκεφτώ πολλούς τρόπους που θα μπορούσατε να αποφύγετε μια τέτοια τραγωδία σήμερα το βράδυ».

Τα λόγια του δεν έδειχναν κάποια μεταμέλεια.

«Είχα ελάχιστες επιλογές, ξέρετε».

Αμέσως μίσησε τον εαυτό της επειδή το είπε δυνατά.

Ιδιαίτερα σ' αυτόν.

Εκείνος κούνησε το κεφάλι προς το μέρος της, καθώς το ασημένιο φως από ένα φανάρι του δρόμου πέρασε μέσα από το παράθυρο της άμαξας, λούζοντας την αριστοκρατική του φιγούρα. Προσπάθησε να μην τον κοιτάζει. Να μη βλέπει πως κάθε εκατοστό του έφερε το σημάδι της εξαιρετικής καταγωγής του, της αριστοκρατικής ιστορίας του: η λεπτή μακριά μύτη, το τέλειο τετράγωνο πιγούνι του, τα ψηλά ζυγωματικά, που, αν και θα μπορούσαν να ανήκουν σε κάποια γυναίκα, έδειχναν μόνο να τον κάνουν πιο όμορφο. Ξεφύσηξε από αγανάκτηση.

Ο άνθρωπος είχε τέλεια ζυγωματικά.

Ποτέ δεν είχε γνωρίσει κάποιον τόσο όμορφο.

«Ναι», της απάντησε ειρωνικά, «μπορώ να φανταστώ ότι είναι δύσκολο να επιχειρήσετε να ζήσετε με μια υπόληψη όπως η δική σας».

Το φως εξαφανίστηκε και αντικαταστάθηκε από τον πόνο που ένιωσε ακούγοντας τα λόγια του.

Δεν είχε γνωρίσει ποτέ κανέναν που να ήταν τόσο ανυπόφορος.

Η Τζουλιάννα ήταν ευγνώμων που βρισκόταν σε εκείνη τη σκοτεινή γωνιά της άμαξας. Ακούγοντας τον υπαινιγμό του, ένιωσε να μαζεύεται. Ήταν συνηθισμένη στις προσβολές, στα κουτσομπολιά που γίνονταν για την κόρη ενός Ιταλού εμπόρου και μιας παραστρατημένης Αγγλίδας μαρκησίας που είχε εγκαταλείψει τον σύζυγο και τους γιους της... κι είχε απορριφθεί από την ελίτ του Λονδίνου. Και αυτή η απόρριψη ήταν η μόνη από τις ενέργειες της μητέρας της για την οποία η Τζουλιάννα έτρεφε έστω και μια υποψία θαυμασμού.

Θα ήθελε να πει σε όλους εκείνους τους ψυροφантаσμένους που θα μπορούσαν να βάλουν τους αριστοκρατικούς κανόνες τους. Ξεκινώντας από τον δούκα του Λίτον, ο οποίος ήταν ο χειρότερός τους.

Παρόλο που δεν ήταν έτσι στην αρχή.

Έδωξε τη σκέψη από το μυαλό της.

«Θα ήθελα να σταματήσετε αυτή την άμαξα και να με αφήσετε να κατεβώ».

«Να υποθέσω ότι δεν ήρθαν τα πράγματα όπως τα σχεδιάσατε;» τον άκουσε να της λέει.

«Όπως τα... σχεδίασα;»

«Ελάτε τώρα, δεσποινίς Φιόρι. Νομίζετε ότι δεν ξέρω πώς θα παίζατε το μικρό σας παιχνίδι; Εσείς βρεθήκατε στην άδεια άμαξά μου –το τέλειο μέρος για μια παράνομη συνέντευξη– στα σκαλοπάτια του σπιτιού του θετού αδελφού σας, κατά τη διάρκεια ενός από τα πιο σημαντικά κοινωνικά γεγονότα των τελευταίων βδομάδων...»

Τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα.

«Νομίζετε ότι είμαι...»

«Όχι. Ξέρω ότι προσπαθείτε να με παγιδεύσετε να σας παντρευτώ. Και η μικρή σας παγίδα, για την οποία υποθέτω ότι ο αδελφός σας δεν γνωρίζει, δεδομένου του ότι είναι εξαιρετικά αφελής, θα μπορούσε να είχε δουλέψει σε έναν άνθρωπο με κατώτερο τίτλο. Αλλά σας διαβεβαιώνω ότι δεν θα λειτουργήσει σε εμένα. Είμαι δούκας. Σε μια μάχη υπόληψης μαζί σας, σίγουρα θα κέρδιζα. Στην πραγματικότητα, θα ήθελα να σας αφήσω να καταστρέψετε τον εαυτό σας και να σας ντροπιάσω μεταφέροντάς σας πίσω στο Ράλστον Χάουζ, αν δεν ήμουν δυστυχώς υποχρεωμένος στον αδελφό σας αυτή τη στιγμή. Θα σας άξιζε κάτι τέτοιο για αυτή τη μικρή φάρσα».

Η φωνή του ήταν ήρεμη και σταθερή, σαν να είχε κάνει τη συγκεκριμένη συζήτηση αμέτρητες φορές πριν. Λες κι η κατάσταση δεν ήταν παρά μια αμελητέα ενόχληση – ένα μικρό έντομο στο μανίκι του, σαν ένα μυγάκι μέσα σε εκείνη την αηδιαστική άνοστη σούπα με θαλασσινά, που οι Βρετανοί αριστοκράτες κατανάλωναν σε αφθονία.

Από όλους τους αλαζόνες, πομπώδεις...

Η οργή της εξεργάγη και η Τζουλιάννα έτριξε τα δόντια της.

«Αν γνώριζα ότι αυτή ήταν η άμαξιά σας, θα την απέφευγα με κάθε κόστος».

«Είναι καταπληκτικό, λοιπόν, που δεν προσέξατε το μεγάλο οικόσημο του δούκα στο εξωτερικό της πόρτας».

Ο άνθρωπος ήταν εξοργιστικός.

«Ναι, είναι πράγματι εκπληκτικό, γιατί είμαι βέβαιη ότι το οικόσημο στο εξωτερικό της άμαξιάς σας είναι στο μέγεθός σας! Σας διαβεβαιώνω, *εξοχότατε*», του είπε τονίζοντας τον τίτλο του, «αν έφαχνα σύζυγο, θα προσπαθούσα να βρω κάποιον που θα είχε κάτι περισσότερο από έναν φανταχτερό τίτλο και ένα εσφαλμένο αίσθημα ανωτερότητας».

Άκουσε με τρόμο τον εαυτό της να ξεστομίζει εκείνα τα λόγια, αλλά τίποτα δεν μπορούσε να σταματήσει την πλημμύρα των λέξεων που έβγαινε από μέσα της.

«Θεωρείτε τον εαυτό σας τόσο σπουδαίο για τον τίτλο που κατέχετε, που είναι πραγματικά παράδοξο που δεν έχετε τη λέξη “δούκας” κεντημένη με ασημένιο νήμα σε όλα τα σακάκια σας. Και θα έλεγα ότι ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρεστε υπονοεί ότι έχετε κάνει κάτι για να κερδίσετε τον σεβασμό που σας δείχνουν όλοι αυτοί οι Άγγλοι του κύκλου σας και όχι ότι έχετε αποκτήσει αυτόν τον τίτλο εντελώς τυχαία, γιατί γεννηθήκατε την κατάλληλη στιγμή και από τον σωστό άνθρωπο, ο οποίος, φαντάζομαι, εκτέλεσε την πράξη ακριβώς με τον ίδιο τρόπο που την εκτελούν όλοι οι άνθρωποι. *Senza finezza!* Χωρίς φινέτσα!»

Σταμάτησε. Το χτύπημα της καρδιάς της αντηχούσε δυνατά στα αφτιά της καθώς οι λέξεις αιωρούνταν ανάμεσά τους, με την ηχώ τους βαριά στο σκοτάδι. *Senza finezza!* Μόνο τότε συνειδητοποίησε ότι, κάποια στιγμή κατά τη διάρκεια του ξεσπάσμάτος

της, είχε μιλήσει στα ιταλικά. Θα μπορούσε μόνο να ελπίζει ότι δεν είχε καταλάβει. Υπήρχε μια μακριά σιωπή, ένα μεγάλο κενό που απειλούσε τη λογική της.

Και τότε η άμαξα σταμάτησε.

Κάθισαν εκεί για μια ατελείωτη στιγμή, εκείνος ακίνητος σαν πέτρα, εκείνη να αναρωτιέται αν θα μπορούσαν να παραμείνουν εκεί στο όχημα για το υπόλοιπο χρονικό διάστημα, πριν ακούσει το θρόισμα των ρούχων του.

Είχε ανοίξει την πόρτα.

Την ξάφνιασε ο ήχος της φωνής του, χαμηλός και σκοτεινός και πολύ πιο κοντά από ό,τι περίμενε:

«Βγείτε από την άμαξα».

Μιλούσε ιταλικά.

Τέλεια.

Εκείνη ξεροκάταπε.

Δεν περίμενε να ζητήσει συγγνώμη. Όχι μετά από όλα τα τρομερά πράγματα που είπε. Αν επρόκειτο να την πετάξει από την άμαξα... εντάξει... θα περπατούσε μέχρι το σπίτι. Με αξιοπρέπεια. Ίσως κάποιος να μπορούσε να της δείξει τη σωστή κατεύθυνση.

Γλίστρησε στο πάτωμα της άμαξας και βγήκε έξω, χωρίς να γυρίσει πίσω, περιμένοντας να ακούσει την πόρτα να κλείνει πίσω της. Αντί γι' αυτό, την ακολούθησε, αγνοώντας την καθώς ανέβηκε στα σκαλιά του αρχοντικού. Η πόρτα άνοιξε πριν φτάσει στο πλατύσκαλο.

Λες και οι πόρτες, όπως και όλα τα άλλα, υπάκουαν στη θέλησή του.

Τον παρακολούθησε καθώς μπήκε στο κατάφωτο φουαγέ προσπερνώντας έναν μεγάλο καφέ σκύλο, που κουνούσε χαρωπά την ουρά του για να τον χαιρετήσει.

Καλά. Πάει και η θεωρία ότι τα ζώα μπορούν να αισθανθούν το κακό.

Έδιωξε τη σκέψη από το μυαλό της, καθώς εκείνος γύρισε προς το μέρος της και την κοίταξε σαν να είχε μιλήσει δυνατά. Οι χρυσαφένιες μπούκλες του άστραφταν γύρω από το κεφάλι του, κάνοντάς τον να μοιάζει με άγγελο όπως έλεγε:

«Μέσα ή έξω, δεσποινίδα Φιόρι. Δοκιμάζετε την υπομονή μου».

Άνοιξε το στόμα της για να μιλήσει, αλλά εκείνος είχε ήδη εξαφανιστεί από μπροστά της. Έτσι εκείνη επέλεξε το μονοπάτι της ελάχιστης αντίστασης. Ή, τουλάχιστον, το μονοπάτι που ήταν λιγότερο πιθανόν να καταλήξει στην καταστροφή της σε ένα πεζοδρόμιο του Λονδίνου στη μέση της νύχτας. Τον ακολούθησε. Καθώς η πόρτα έκλεισε πίσω της και ο μπάτλερ έσπευσε να ακολουθήσει τον κύριό του, η Τζουλιάνα σταμάτησε στη φωτισμένη είσοδο, παρατηρώντας το φαρδύ μαρμάρινο φουαγέ και τους επιχρυσωμένους καθρέφτες στους τοίχους, που απλώς εξυπηρετούσαν στο να κάνουν τον μεγάλο χώρο να φαίνεται τεράστιος. Υπήρχε μισή ντουζίνα πόρτες που οδηγούσαν ένας Θεός ήξερε πού και ένας μακρύς, σκοτεινός διάδρομος που οδηγούσε βαθύτερα στο αρχοντικό.

Το σκυλάκι καθόταν στο κάτω μέρος της σκάλας που ανέβαινε στους πάνω ορόφους του σπιτιού και κάτω από το σιωπηλό βλέμμα του ζώου η Τζουλιάνα ξαφνικά συνειδητοποίησε το γεγονός ότι βρισκόταν στο σπίτι ενός άνδρα.

Χωρίς συνοδεία.

Με εξαίρεση έναν σκύλο.

Ο οποίος είχε ήδη φανεί ότι δεν ήταν καλός κριτής χαρακτήρων.

Η Κάλι δεν θα το ενέκρινε σίγουρα. Η νύφη της την είχε προειδοποιήσει να αποφεύγει ειδικά τέτοιου είδους καταστάσεις. Φοβόταν ότι οι άνδρες θα επωφελούνταν από μια νεαρή Ιταλίδα με ελάχιστη κατανόηση της βρετανικής αυστηρότητας.

«Στέλνω ένα σημείωμα στον Ράλστον να έρθει να σας πάρει. Μπορείτε να περιμένετε στο...»

Κοίταξε ψηλά όταν σταμάτησε να μιλά και συνάντησε το βλέμμα του, το οποίο ήταν σκοτεινό, με κάτι που, αν δεν ήξερε, θα μπορούσε να αποκαλέσει ανησυχία.

Ωστόσο εκείνη ήξερε καλά.

«Στο...» τον ρώτησε και αναρωπιόταν γιατί την κοίταζε με ανησυχία.

«Καλέ Θεέ! Τι σας συνέβη;»

«Κάποιος σας επιτέθηκε!»

Η Τζουλιάνα παρακολουθούσε καθώς ο Λίτον έριχνε δύο δάχτυλα σκοτσέζικο ουίσκι σε ένα κρυστάλλινο ποτήρι και στρεφόταν προς το μέρος της. Εκείνη καθόταν σε μια από τις υπερμεγέθεις δερμάτινες καρέκλες του γραφείου του.

«Όχι, ευχαριστώ».

«Πρέπει να το πιείτε. Θα σας χαλαρώσει».

Τον κοίταξε.

«Δεν χρειάζομαι να χαλαρώσω, εξοχότατε».

Τα μάτια του στένεψαν κι εκείνη αρνήθηκε να απομακρύνει το βλέμμα της από αυτόν τον γοητευτικό άνδρα, που έμοιαζε με ζωντανό πορτρέτο της αγγλικής αριστοκρατίας, με την απaráμιλλα εντυπωσιακή εμφάνιση και την έκφραση απόλυτης αυτοπεποίθησης – σαν να μην είχε ποτέ αμφισβητηθεί από κανέναν στη ζωή του.

Ποτέ μέχρι τώρα.

«Αρνείστε ότι κάποιος σας επιτέθηκε;»

Ανασήκωσε τον έναν ώμο της και παρέμεινε σιωπηλή. Τι θα

μπορούσε να πει; Τι θα μπορούσε να του πει που δεν θα στρεφόταν εναντίον της; Θα ισχυριζόταν, με το επιβλητικό, αλαζονικό ύφος του, ότι, αν ήταν περισσότερο κυρία... αν είχε μεγαλύτερη έννοια για την υπόληψή της... αν είχε συμπεριφερθεί περισσότερο ως αγγλοτραφής και λιγότερο ως Ιταλίδα... τότε όλα αυτά δεν θα είχαν συμβεί.

Θα της συμπεριφερόταν όπως όλοι οι άλλοι.

Ακριβώς όπως έκανε από τη στιγμή που ανακάλυψε την ταυτότητά της.

«Έχει σημασία; Είμαι βέβαιη ότι θα αποφασίσετε ότι οργάνωσα ολόκληρη σκευωρία για να βρω σύζυγο. Ή κάτι εξίσου γελοίο».

Τα λόγια της στόχευαν να τον κάνουν να νιώσει άβολα. Αλλά δεν τα κατάφερε!

Αντί γι' αυτό, της έριξε μια ψυχρή ματιά, κοιτώντας προσεκτικά το πρόσωπο και τα χέρια της, που ήταν γεμάτα γρατζουνιές, το σκισμένο σε δυο μεριές φόρεμά της, που ήταν βρόμικο και λερωμένο με αίμα από τις παλάμες της.

Έκανε μια γκριμάτσα, κάτι που της φάνηκε σαν αηδία, και μην μπορώντας να αντισταθεί του είπε:

«Και πάλι αποδεικνύω ότι δεν είμαι και τόσο άξια της παρουσίας σας;»

Ήθελε να δαγκώσει τη γλώσσα της, ήθελε να μην είχε μιλήσει.

Εκείνος την κοίταξε και είπε:

«Δεν είπα αυτό».

«Δεν ήταν απαραίτητο».

Κατέβαζε μονορούφι το ουίσκι, όταν ένα μαλακό χτύπημα ακούστηκε στη μισάνοιχτη πόρτα του δωματίου. Χωρίς να τραβήξει το βλέμμα από αυτήν, ο δούκας φώναξε:

«Τι;»

«Έφερα τα πράγματα που ζητήσατε, εξοχότατε».

Ένας υπηρέτης μπήκε στο δωμάτιο με έναν δίσκο φορτωμένο με μια λεκάνη, επιδέσμους και πολλά μικρά δοχεία και τον τοποθέτησε σε ένα κοντινό χαμηλό τραπέζι.

«Εντάξει!»

Ο υπηρέτης υποκλίθηκε με σεβασμό και έφυγε ενώ ο Λίτον πλησίαζε τον δίσκο. Την κοίταξε καθώς σήκωσε μια λινή πετσέτα και βύθισε τη μια άκρη της στη λεκάνη.

«Δεν τον ευχαριστήσατε».

Της έριξε μια έκπληκτη ματιά.

«Η βραδιά δεν μου έχει αφήσει μυαλό για κάτι τέτοιο», της είπε με σκληρό τόνο ακούγοντας την επίπληξή της.

Καλά. Θα μπορούσε κι εκείνη να γίνει δύσκολη.

«Παρ' όλα αυτά, σας πρόσφερε μια υπηρεσία». Και συνέχισε: «Το να μη λέτε ευχαριστώ, σας κάνει να φαίνεστε αγροίκος».

Για μια στιγμή εκείνος έμεινε σιωπηλός.

«Αγροίκος;» φώναξε κουνώντας το ένα χέρι.

«Ναι. Ένας άλλος άνθρωπος θα τον ευχαριστούσε».

«Εννοείτε ένας καλύτερος άνθρωπος;» της πέταξε προχωρώντας προς το μέρος της.

«Όχι, βέβαια. Είστε ένας δούκας, ούτως ή άλλως. Σίγουρα δεν υπάρχουν καλύτεροι από εσάς».

Οι λέξεις ήταν ένα ευθύ χτύπημα. Και μετά από τα φοβερά πράγματα που του είπε στην άμαξα σίγουρα άξιζε την απάντησή του.

«Μια διαφορετική γυναίκα θα συνειδητοποιούσε ότι έχει υποχρέωση να προσέχει περισσότερο τα λόγια της».

«Δεν εννοείτε μια καλύτερη γυναίκα, φαντάζομαι».

Δεν απάντησε, μονάχα κάθισε απέναντί της κι άπλωσε το χέρι του με την παλάμη προς τα πάνω.

«Δώστε μου τα χέρια σας».

Εκείνη τα κράτησε κοντά στο στήθος της επιφυλακτικά.

«Γιατί;»

«Είναι πληγωμένα και γεμάτα αίματα. Χρειάζονται καθάρισμα».

Δεν ήθελε να την αγγίξει. Δεν εμπιστευόταν τον εαυτό της.

«Είναι μια χαρά».

Εκείνος άφησε ένα χαμηλόφωνο μουγκρητό, που την έκανε να ανατριχιάσει.

«Είναι αλήθεια αυτό που λένε για τους Ιταλούς».

Τεντώθηκε στα λόγια του. Σαν να την είχε προσβάλει.

«Ότι είμαστε ανώτεροι σε όλα;»

«Ότι είναι αδύνατον να παραδεχτούν την ήττα».

«Αυτό το χαρακτηριστικό εξυπηρετούσε τον Καίσαρα αρκετά καλά».

«Και πώς τα πάει η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αυτές τις μέρες;»

Ο ανάλαφρος, υπεροπτικός τόνος την έκανε να θέλει να φωνάξει. Να τον στολίζει με διάφορα επίθετα. Στη μητρική της γλώσσα.

Απαράδεκτος, ανυπόφορος άνθρωπος!

Κοίταζαν ο ένας τον άλλο για μεγάλο χρονικό διάστημα, απρόθυμοι να υποχωρήσουν.

«Ο αδελφός σας θα είναι εδώ από λεπτό σε λεπτό, δεσποινίς Φιόρι. Και θα είναι αρκετά αναστατωμένος με την κατάσταση, ώστε να μη χρειάζεται να δει και τα χέρια σας γεμάτα αίματα».

Χαμήλωσε το βλέμμα της στο χέρι του, με τη μεγάλη και δυνατή παλάμη. Είχε δίκιο, βέβαια. Δεν είχε άλλη επιλογή παρά να υποχωρήσει.

«Αυτό θα σας πονέσει λίγο».

Οι λέξεις ήταν η μόνη προειδοποίηση προτού διατρέξει απαλά με τον αντίχειρά του την παλάμη της, διερευνώντας το τραυματισμένο δέρμα και το ξεραμένο αίμα.

Ανατρίχιασε στο άγγιγμά του κι άφησε να της ξεφύγει μια κραυγούλα.

Ανασήκωσε το βλέμμα και την κοίταξε.

«Συγγνώμη».

Δεν απάντησε κι εκείνος συνέχισε να εξετάζει το άλλο της χέρι. Δεν θα τον άφηνε να δει ότι δεν ήταν ο πόνος που την έκανε να κρατά την αναπνοή της.

Την περίμενε, φυσικά, την αναμφισβήτητη, ανεπιθύμητη αντίδραση που την απειλούσε κάθε φορά που τον έβλεπε. Κάθε φορά που την πλησίαζε.

Τον απεχθανόταν. Αυτό ήταν!

Ήταν σίγουρη γι' αυτό.

Δεν θα δεχόταν καν την εναλλακτική πιθανότητα.

Προσπαθώντας να αξιολογήσει την κατάσταση, η Τζουλιάνα κοίταξε τα χέρια τους, σχεδόν απλωμένα. Η θερμοκρασία αυξήθηκε στο δωμάτιο. Τα χέρια του ήταν τεράστια και τα δάχτυλά του ήταν μακριά και περιποιημένα, πασπαλισμένα με χρυσαφένιες τριχούλες.

Διέτρεξε ένα δάχτυλο απαλά πάνω από τον μώλωπα που είχε εμφανιστεί στον καρπό της και κοίταξε ψηλά για να τη βρει να κοιτάζει το πορφυρό δέρμα.

«Θα μου πείτε ποιος σας το έκανε αυτό;»

Υπήρχε μια βεβαιότητα στις λέξεις, σαν να έκανε την προσφορά του, και αυτός, με τη σειρά του, θα χειριζόταν την κατάσταση.

Αλλά η Τζουλιάνα ήξερε καλύτερα.

Αυτός ο άνθρωπος δεν ήταν ιππότης.

Ήταν δράκος.

Ο αρχηγός των δράκων!

«Πέστε μου, εξοχότατε. Τι σας κάνει να πιστεύετε ότι η θέλησή σας αρκεί για να γίνεται πάντα το δικό σας;»

Το βλέμμα του πέταξε προς το δικό της, σκοτεινό από εκνευρισμό.

«Θα μου πείτε, δεσποινίδα Φιόρι».

«Όχι, δεν θα σας πω».

Έστρεψε την προσοχή της στα χέρια τους. Η αλήθεια είναι ότι η Τζουλιάννα δεν ένιωθε συχνά μικροσκοπική. Ήταν αρκετά ψηλή, πολύ περισσότερο από όλες σχεδόν τις γυναίκες και από πολλούς άνδρες στο Λονδίνο – αλλά αυτός ο άνδρας την έκανε να αισθάνεται μικροσκοπική. Ο αντίχειράς της ήταν ελάχιστα μεγαλύτερος από το μικρότερο δάχτυλό του, εκείνο που έφερε το δαχτυλίδι φτιαγμένο από χρυσό και όνυχα.

Η απόδειξη του τίτλου του.

Ήρθε στη σκέψη της το ανάστημά του.

Και το πόσο κατώτερή του πίστευε εκείνος ότι ήταν.

Ανασήκωσε το πιγούνι της στη σκέψη, ενώ η οργή και η περηφάνια και η ταπείνωση την πλημμύρισαν τη στιγμή που εκείνος άγγιξε το δέρμα της παλάμης της με το υγρό πανί. Κράτησε την ανάσα της κι άφησε να της ξεφύγει μια άσχημη κατάρα με έναν σεξουαλικό υπαινιγμό για δυο ζώα στα ιταλικά.

Εκείνος συνέχισε αυτό που έκανε λέγοντας:

«Δεν ήξερα ότι εκείνα τα δύο ζώα μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο μαζί».

«Είναι αγενές να κρυφακούτε».

Ένα ξανθό φρύδι ανασηκώθηκε.

«Είναι μάλλον δύσκολο να μην ακούσει κάποιος αν βρίσκεται μερικά εκατοστά μακριά σας όταν φωνάζετε εκφράζοντας τη δυσφορία σας».

«Οι κυρίες δεν φωνάζουν».

«Φαίνεται ότι οι Ιταλίδες το κάνουν. Ιδιαίτερα όταν υποβάλλονται σε ιατρική φροντίδα».

Αντιστάθηκε στην επιθυμία να χαμογελάσει.

Δεν τη διασκέδαζε.

Έσκυψε το κεφάλι και επικεντρώθηκε στην αποστολή του, ξεπλύνοντας το πανί στη λεκάνη με το καθαρό νερό. Της ξέφυγε ένα βογκητό καθώς το δροσερό ύφασμα επέστρεψε στο πληγωμένο χέρι της κι εκείνος δίστασε λίγο πριν συνεχίσει. Η στιγμιαία παύση την παραξέενεψε. Ο δούκας του Λίτον δεν ήταν γνωστός για τη συμπνία του. Ήταν γνωστός για την αλαζονική του αδιαφορία και ήταν πραγματικά εκπληκτικό ότι θα κατέβαινε τόσο χαμηλά, εκτελώντας ένα τόσο σοβαρό καθήκον όπως το να καθαρίσει τα χαλικάκια από τα χέρια της.

«Γιατί το κάνετε αυτό;» φώναξε την επόμενη φορά που εκείνος ακούμπησε το πανί στο χέρι της.

Δεν σταμάτησε τις κινήσεις του.

«Σας είπα. Στον αδελφό σας θα είναι εξαιρετικά δύσκολο να σας αντιμετωπίσει ακόμα και χωρίς να σας βρει με αίματα στα χέρια. Και στα έπιπλά μου».

«Όχι».

Κούνησε το κεφάλι της.

«Εννοώ γιατί το κάνετε αυτό; Δεν έχετε ένα τάγμα υπαλλήλων πρόθυμων να εκτελέσουν ένα τόσο δυσάρεστο έργο;»

«Έχω!»

«Άρα;»

«Μιλάμε για υπηρέτες, δεσποινίς Φιόρι. Θεωρώ ότι όσο λιγότεροι άνθρωποι γνωρίζουν ότι βρίσκεστε εδώ μόνη αυτή την ώρα, τόσο το καλύτερο».

Ήταν πρόβλημα γι' αυτόν. Τίποτα περισσότερο.

Μετά από μια μακριά σιωπή, συνάντησε το βλέμμα της.

«Διαφωνείτε;»

«Καθόλου. Απλώς με εκπλήσσει το γεγονός ότι ένας άνθρωπος

της οικονομικής επιφάνειας και της κοινωνικής σας θέσης έχει υπηρέτες που κουτσομπολεύουν. Θα πίστευε κανείς ότι θα είχατε σκεφτεί έναν τρόπο να τους απαλλάξετε από κάθε διάθεση να κουτσομπολεύουν».

Η μία άκρη του στόματος του σφίχτηκε και κούνησε το κεφάλι του.

«Ακόμα κι όταν σας βοηθώ, ψάχνετε τρόπους να με πληγώσετε».

Όταν απάντησε, ο τόνος της ήταν σοβαρός και τα λόγια της ειλικρινή.

«Συγχωρέστε με αν είμαι επιφυλακτική όσον αφορά την καλή θέλησή σας, εξοχότατε!»

Τα χείλη του σφίχτηκαν σε μια λεπτή, ευθεία γραμμή καθώς έπαιρνε το άλλο της χέρι για να το καθαρίσει. Και οι δύο παρακολουθούσαν όπως καθάριζε το ξεραμένο αίμα και το χώμα από την παλάμη της αποκαλύπτοντας την τρυφερή ροζ σάρκα, που θα χρειαζόταν αρκετές μέρες για να θεραπευτεί. Οι κινήσεις του ήταν ήπιες αλλά σταθερές και το άγγιγμα του πανιού στο γδαρμένο δέρμα γινόταν περισσότερο ανεκτό, καθώς τα τραύματά της καθαρίζονταν. Η Τζουλιάννα παρακολουθούσε μια χρυσαφένια μπούκλα που είχε πέσει πάνω από το φρύδι του. Το πρόσωπό του ήταν, όπως πάντα, αυστηρό και ανέκφραστο. Έμοιαζε σαν ένα από τα αγάλματα του αδελφού της.

Ξαφνικά την πλημμύρισε μια οικεία επιθυμία, μια επιθυμία που ένιωθε κάθε φορά που την πλησίαζε.

Να τον δει να χάνει την αυτοκυριαρχία του.

Είχε τύχει να τον δει έτσι δύο φορές. Και μετά εκείνος ανακάλυψε ποια ήταν – η Ιταλίδα θετή αδελφή ενός από τους πιο περιβόητους άσωτους άνδρες του Λονδίνου, η παράνομη κόρη μιας ξεπεσμένης μαρκησίας και του Ιταλού συζύγου της, η οποία,

μάλιστα, είχε μεγαλώσει μακριά από το Λονδίνο με τα έθιμα, τις παραδόσεις και τους κανόνες του.

Το ακριβώς αντίθετο, δηλαδή, απ' ό,τι αντιπροσώπευε εκείνος.

Κι απ' ό,τι του άρεσε να υπάρχει στον κόσμο του.

«Το μοναδικό μου κίνητρο είναι να σας βγάλω από το σπίτι ασφαλή, χωρίς να μάθει κανείς, εκτός από τον αδελφό σας, για τη μικρή σας περιπέτεια απόψε».

Έβαλε τη λινή πετοσέτα μέσα στη λεκάνη, όπου το νερό είχε γίνει ροζ, και σήκωσε ένα από τα μικρά δοχεία από τον δίσκο. Το άνοιξε, απελευθερώνοντας το άρωμα του δεντρολίβανου και του λεμονιού, και επέστρεψε στα χέρια της ξανά. Εκείνη του τα έδωσε με ευκολία αυτή τη φορά.

«Δεν περιμένετε πραγματικά να πιστέψω ότι ανησυχείτε για την υπόληψή μου».

Ο Λίτον βύθισε την άκρη του δάχτυλού του στο δοχείο και μετά άλειψε τις πληγές της με την αλοιφή. Το φάρμακο κατεύνασε το κάψιμο, αφήνοντας στο δέρμα της ένα δροσερό μονοπάτι εκεί όπου τα δάχτυλά του την ακουμπούσαν. Το αποτέλεσμα ήταν η ακαταμάχητη ψευδαίσθηση ότι το άγγιγμά του ήταν ο προάγγελος της χαλαρωτικής απόλαυσης που πλημμύρισε το δέρμα της.

Κάτι που δεν ήταν βέβαια αλήθεια!

Καθόλου!

Προσπάθησε να κρύψει τον αναστεναγμό της.

Τον άκουσε παρ' όλα αυτά.

Το χρυσό του φρυδί ξανασηκώθηκε κι εκείνη τράβηξε το χέρι της μακριά.

Δεν προσπάθησε να τη σταματήσει.

«Όχι, δεσποινίς Φιόρι. Δεν ανησυχώ για τη δική σας υπόληψη».

Φυσικά και δεν ανησυχούσε!

«Για τη δική μου ανησυχώ».

Ο υπαινιγμός ότι, αν τον έβρισκαν μαζί της ή αν τον συνέδεαν μαζί της με κάποιο τρόπο, θα μπορούσε να βλάψει την υπόληψή του την πόνεσε περισσότερο από τις πληγές στα χέρια της.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, προετοιμάζοντας τον εαυτό της για την επόμενη λεκτική μάχη, όταν ακούστηκε μια βροντερή φωνή από την πόρτα.

«Αν δεν πάρετε τα χέρια σας από την αδελφή μου αυτή τη στιγμή, Λίτον, η πολύτιμη υπόληψή σας θα είναι το μικρότερο από τα προβλήματά σας».